

peræ, reguli, & scorpiones, ceteraque huiuscemodi, feruorem solis declinantia, vmbra petere) intrauimus quidem speluncam, sed statim in ipso introitu sinistra nos foueæ credimus, nequaquam vltra progredientes, ne, dum mortem fugimus, incurramus in mortem: illudque nobiscum reputantes, si iuuat Dominus miseros, habemus salutem; si despicit peccatores, habemus sepulcrum. Quid putas fuisse nobis animi? quid terroris, cum ante specum hand procul starent domiaus & conseruus, & vestigio indice iam ad latebras peruenissent? O multo grauior expectata, quam illata mors. Rursus cum timore & labore lingua balbutit, & quasi clamante domino, mutire non audeo. Mittit seruum, vt nos de specu trahat: ipse camelos tenet, & euaginato gladio, nostrum expectat aduentum. Interea verò, tribus ferè vel quatuor cubitis introgresso famulo, nobis ex occulto tergum eius videntibus, (nam oculorum istiusmodi natura est, vt post solem vmbra intransibitibus caeca sint omnia) vox per antrum sonat: Exite furciferi, exite morituri: quid statis? quid moramini? exite, dominus vocat, patienter expectat. Adhuc loquebatur, & ecce per tenebras aspiciamus leenam inuassisse hominem, & gutture suffocatum, cruentum intro trahere. IESV bone, quid tunc terroris nobis, quid gaudij fuit? spectabamus, domino nesciente, hostem nostrum perire: qui cum videret illum moras facere, suspicatus est duos vni resistere: sed iram differre non valens, sicut tenebat gladium, ad speluncam venit, & furore rabido serui increpans vecordiam, prius à fera est tentus, quam ad nostras latebras perueniret. Qui sunt, qui hoc crederent, vt ante os nostrum bestia pro nobis dimicaret? Sublato autem illo metu, similis ante oculos nostros versabatur interitus, nisi, quòd tutius erat, rabiem leonis, quam iram hominis, sustinere. Pauemus intrinsecus, & ne mouere quidem nos ausi, præstolabamur euentum rei, inter tanta pericula, pudicitia tantum conscientia pro muro septi. Leena insidias cauens, & visam esse se sentiens, apprehensos mordicus catulos effert, nobisque cedit hospitium, neque tamen satis creduli, statim crumpimus, sed expectantes diu, egredimur ad vesperam, vidimusque camelos, quos ob nimiam velocitatem dromedarios vocant, præteritos cibos in ore voluere, & in aluum missos, iterum retrahere. quibus ascensis, & noua sitarcia, id est, annona refo-cillati, decima tandem die ad Romana per desertum castra venimus, oblatisque tribuno, rem ordine pandimus: inde transmissi ad Sabinum, Mesopotamiæ ducem, camelorum precium accepimus. & quia iam Abbas ille meus dormierat in Domino, ad hæc delatus loca, me monachis reddo, hanc trado virginibus, diligens eam vt sororem, non tamen ei me credens vt sorori. Hæc mihi senex Malchus adolescentulo retulit: hæc ego vobis narraui senex, & castis historiam castitatis expono, virgines castitatem custodire exhortor, vos, narrate posteris, vt sciant, inter gladios, & inter deserta, & bestias, pudicitiam nunquam esse captiuam; & hominem Christo deditum posse mori, non posse superari.